

afslå at fuldbyrde en arrestordre. Den første obligatoriske afslagsgrund angår tilfælde, hvor den anmodede medlemsstat har truffet beslutning om benådning for den lovovertrædelse, der ligger til grund for arrestordren. Den anden obligatoriske afslagsgrund angår tilfælde, hvor den pågældende tidligere er blevet strafforfulgt for de samme handlinger i den anmodede medlemsstat eller en anden medlemsstat. Den tredje obligatoriske afslagsgrund angår tilfælde, hvor den pågældende person er under den kriminelle lavalder efter den anmodede medlemsstats lovgivning. De obligatoriske afslagsgrunde foreslås gennemført ved de foreslåede bestemmelser i henholdsvis § 10 d, stk. 2, § 10 d, stk. 1, 1 og 2. pkt., og § 10 c. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.1.4. og 4.1.5.

Endvidere indeholder rammeafgørelsen en række bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne kan vælge at indføre regler om, at udlevering til andre EU-medlemsstater kan afslås i visse nærmere bestemte tilfælde – de såkaldte *fakultative afslagsgrunde*. I de tilfælde, som omfattes af disse fakultative bestemmelser, er det overladt til medlemsstaterne, dels om de overhovedet vil gøre brug af de pågældende afslagsgrunde, dels om de i givet fald vil udforme gennemførelsesbestemmelserne som ufravigelige bestemmelser eller som bestemmelser, hvorefter det beror på et konkret skøn, om udlevering skal afslås. Justitsministeriet har – under hensyntagen til den udvidelse af forpligtelsen til at udlevere personer, herunder danske statsborgere, til andre EU-lande, som rammeafgørelsen indebærer – valgt at foreslå samtlige de fakultative afslagsgrunde medtaget i udleveringsloven. Justitsministeriet har i forbindelse med gennemgangen af hver enkelt udleveringsgrund nøje overvejet, om bestemmelsen i udleveringsloven bør formuleres som en ufravigelig bestemmelse («udlevering kan ikke finde sted») eller som en bestemmelse, hvorefter det beror på et konkret skøn, om udlevering skal afslås («udlevering kan afslås»).

De fakultative afslagsgrunde, som Justitsministeriet foreslår indsat i udleveringsloven som ufravigelige bestemmelser angår for det første tilfælde, hvor kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt for lovovertrædelser, der ikke er opført på positivlisten (§ 10 a, stk. 2 og 3), for det andet tilfælde, hvor der i Danmark er meddelt tiltalefrafald (§ 10, stk. 2, 1. pkt.) og for det tredje tilfælde, hvor handlingen helt eller delvist er foretaget i Danmark, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret (§ 10 f, stk. 1). Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 4.1.2.1., 4.1.5 og 4.1.7., hvor der redegøres for Justitsministeriets

nærmere overvejelser i forbindelse med gennemførelsen af de enkelte afslagsgrunde i dansk ret.

De øvrige fakultative afslagsgrunde, som Justitsministeriet foreslår indsat i udleveringsloven som skønsmæssige bestemmelser, er tilfælde, (1) hvor lovovertrædelser allerede retsforfølges i Danmark (§ 10 d, stk. 3), (2) hvor der er meddelt påtaleopgivelse (§ 10 d, stk. 2, 2. pkt.), (3) hvor lovovertrædelser er omfattet af dansk straffemyndighed og strafansvaret eller en idømt straf ville være forældet efter dansk ret (§ 10 e), (4) hvor den pågældende tidligere er blevet strafforfulgt for de samme handlinger i en stat uden for EU (§ 10 d, stk. 1, 3. pkt.), (5) hvor der anmodes om udlevering af en dansk statsborger eller en person med fast bopæl i Danmark med henblik på straffuldbyrdelse, og Danmark overtager straffuldbyrdelsen (§ 10 b, stk. 2) og (5) hvor den pågældende handling er foretaget uden for territoriet for den medlemsstat, der anmoder om udlevering, og en tilsvarende handling foretaget uden for dansk territorium ikke ville være omfattet af dansk straffemyndighed (§ 10 f, stk. 2). Der henvises nærmere til lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 4.1.2.2., 4.1.5., 4.1.6. og 4.1.7., hvor der redegøres for Justitsministeriets nærmere overvejelser i forbindelse med gennemførelsen af de enkelte afslagsgrunde i dansk ret.

Endelig indeholder rammeafgørelsen bestemmelser om garantier, som kan kræves stillet af den anmodende medlemsstat i visse tilfælde. Det drejer sig om tilfælde, hvor arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en udeblivelsesdom, hvor arrestordren er udstedt for en lovovertrædelse, der kan straffes med fængsel på livstid, samt hvor arrestordren er udstedt med henblik på strafforfølgning af en statsborger eller en person med bopæl i den anmodede medlemsstat. I lighed med hvad der gælder ved de ovenfor omtalte fakultative afslagsgrunde, er det efter disse bestemmelser overladt til medlemsstaterne, dels om de vil gøre brug af disse bestemmelser, dels om de i givet fald vil udforme gennemførelsesbestemmelserne som ufravigelige eller skønsmæssige bestemmelser. Justitsministeriet har i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget nærmere overvejet spørgsmålet om gennemførelse af de pågældende bestemmelser og har – med undtagelse af bestemmelsen vedrørende livstidsstraffe – valgt at gøre brug af mulighederne for at kunne kræve de omhandlede garantier i forbindelse med udlevering (jf. § 10 b, stk. 1, og § 10 g). Om Justitsministeriets nærmere overvejelser henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.1.2.2., 4.1.8. og 4.1.11.